

در سوگ خدیجه کبری

بی‌تردید خدیجه به ارزش خود پی برده بود که پیشنهاد ازدواج به حضرت محمد(ص) را داد و حتما می‌توانست به شرایط سخت زندگی آن دوران، با پسر عبدالله تن دهد.

جام جم آنلاین: بی‌تردید خدیجه به ارزش خود پی برده بود که پیشنهاد ازدواج به حضرت محمد(ص) را داد و حتما می‌توانست به شرایط سخت زندگی آن دوران، با پسر عبدالله تن دهد.

خدیجه افتخار همسری با رسول خدا (قبل از بعثت) را از آن خود می‌کند و می‌گوید: «به سبب خویشاوندی‌ات با من و شرف و بزرگی و امانتداری‌ات در میان قوم خود و به خاطر اخلاق نیکو و راستگویی‌ات، مایلم با تو ازدواج کنم.»

این بیان زیبا نشان از علاقه و ارادت بانوی بزرگوار اسلام است به حضرت محمد(ص) که شخصیت او را بدرستی دریافته بود و با تمام وجود به آن ایمان داشت.

خدیجه در کنار پیامبر ماند و نخستین بانویی شد که به شرافت اسلام مشرف گردید. در سکوت و ظلمت آن روزگار، جوانه‌های ادب وجودش را احاطه کرده و ایثار و ازخودگذشتگی را به جایی رساند که واسطه علاقه و ارادت فراوان به رسول خدا (ص)، در میان زنان قریش یکه و تنها ماند.

در لحظات تولد فاطمه زهرا(س) هیچ زنی حاضر به حضور بر بالین او نشد و خدیجه در شبی غمرنگ، در سکوت و همناک عصر جاهلیت مهجور ماند، اما در گردباد توفان حادثه سرگردان نماند و هر لحظه از آن وقت با عزم و اراده‌ای پولادین، با درد و نامهربانی دوران دست و پنجه نرم کرد و این همه درد به خاطر معرفتی که در سینه داشت، سنگین نبود.

خدیجه روزهای سخت دیگری را هم تجربه کرد؛ روزهایی که آن همه ثروت و اندوخته خود را در راه اسلام و رسول خدا(ص) هزینه کرد؛ ثروتی که ثروت ثروتمندان قریش در مقابل آن ناچیز و بی‌ارزش بود و در آن روزهای سخت محاصره اقتصادی، دلگرمی‌های عاطفی و روانی او در کنار سرمایه‌اش، پیامبر را همراهی کرد.

سه سال از اسارت در شعب ابی‌طالب، رنج و غم‌های زیادی را بر دل حضرت خدیجه نهاد و او را به بستر بیماری کشاند.

تحمل رنج‌ها و سختی‌ها کمر استقامت آن حضرت را خم کرد و عمر او را کوتاه نمود تا آن‌که چراغ عمر او روز دهم ماه رمضان به خاموشی گرایید و در 65 سالگی بدرود حیات گفت، غم جانکاهی که چنان بر پیامبر ناگوار بود که حضرتش را روزها خانه‌نشین کرد.

محمد خامه‌یار - جام‌جم